

De Almeerse rioolmoorden

Anouk Kemper

*De Almeerse
rioolmoorden*

Lebowski Achievers, Amsterdam 2011

© Anouk Kemper, 2011
© Nederlandse uitgave: Lebowski Achievers, Amsterdam 2011
Omslagontwerp: Dog and Pony
Typografie: Perfect Service
Foto auteur: © Nathalie Hennis

ISBN 978 90 488 1142 7
NUR 301

www.achievers.nl
www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Achievers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Voor mijn ouders, omdat ze de besten zijn.

Voor Peter, fan van het eerste uur.

En voor meester Kaj, die me liet schrijven.

*I am the passenger
and I ride and I ride*

Iggy Pop

I

Daarom heb ik zo'n hekel aan rouwadvertenties. Ga je dood, sterft op dezelfde dag iemand met meer vrienden dan jij. Zo'n zak die iedereen inspireerde. Probeer je eigen naam dan nog maar eens terug te vinden tussen alle berichten voor die *lieve, bijzondere René*.

Lul. Niet dat je als dode je eigen rouwadvertentie nog ziet. Goddank. 'Geheel onverwacht is van ons heengegaan...' Of een citaat uit een boek dan wel liedje dat je zelf nooit had uitgekozen. Gewoon omdat je het een slecht citaat vond. En dan nog de begrafenis, waar een suffe, vage jeugdvriend een sentimentele anekdote over jou gaat vertellen. Totaal niet gepast en niet gewenst, maar dat hebben dat soort types nooit door.

Enfin, de dood. Hoewel ik momenteel tijd genoeg heb om over mijn eigen sterfgeval na te denken, weet ik nog steeds niet of ik het had kunnen zien aankomen. De kale feiten: ik was niet heel oud, 56. Ik rookte, maar daar kun je tegenwoordig tachtig mee worden. Mijn baan leverde soms wat stress op, alleen nooit op zo'n manier dat ik er echt last van had.

Hoe ver ik terug moet in de tijd voor mijn analyse weet ik niet precies. Voor het gemak ga ik uit van een halfjaar. Vanaf dat moment vielen bepaalde zaken op hun plek. Heel plotse-ling, maar glashelder. Zoals dat gaat als je voor het eerst een bril opzet en denkt: goh. Ik zag mijn dochter veel beter. Haar contouren werden scherper. Godver, en of dat gebeurde.

Tegen mijn verwachtingen in had ze enkele jaren geleden iemand gevonden voor wie ze iets voelde. Romantische liefde zal het niet geweest zijn, maar desalniettemin: het was iets. Ze ging met hem samenwonen. Alle meubels moesten zwart, wit of grijs zijn. De vrolijk gekleurde bank, kastjes en eettafelstoelen die mijn vrouw en ik voor haar hadden gekocht gingen naar de opslag. ‘Ik word gewoon heel bóós van dat appeltjes-groen,’ had ze verklaard, terwijl haar reusachtige vriend in zijn eentje de bank naar beneden takelde. Waarna ze er zachtjes aan toevoegde: ‘Sorry papa.’

Op zo’n moment werd ik week vanbinnen; mijn ingewanden veranderden in warme melk met honing. Dat effect had Lilly op mij. Mijn dochter, een Vietnamese met inktzwarte ogen en een onpeilbaar karakter. Haar essentie bestaat uit de drie grote O’s: Onaanraakbaar, Onverstoorbaar en Onmenselijk intelligent. Ze heeft de liefste glimlach die ik ooit bij een meisje had gezien zonder daar seksueel opgewonden van te raken. Twintig jaar geleden hebben we haar geadopteerd. Zwak zaad, vandaar. Vooral mijn vader vindt dat erg.

Lilly was drie jaar toen ze bij ons kwam. Ik weet nog hoe we haar stonden op te wachten op Schiphol. De hele familie was uitgerukt. Mijn ouders, mijn schoonmoeder, mijn schoonzus, mijn broer Johan en zijn vrouw. En niet te vergeten hun vier zonen. Mijn grote broer had hen meegenomen om te laten zien wat een potente kerel hij wel niet was. Ik zag het aan zijn blik; zijn ogen zeiden: ‘Daar sta je dan met je zwakke zaad zo’n loempia op te wachten.’ Het voelde net als vroeger, toen hij me dwong om mijn eigen pik op te meten om vervolgens te kunnen verkondigen dat die van hem drie centimeter langer was.

‘In slappe toestand.’ Ja ja ja, in slappe toestand. Het had niet veel gescheeld of ik had zijn leuter afgeknipt met de keuken-

schaar van onze moeder. Bewijzen kan ik het niet, toch weet ik zeker dat Johan en pa het regelmatig over mijn penis hebben gehad. Als kind voel je dat soort dingen haarfijn aan. Ik zag die twee al naast elkaar zitten op de bank, kijkend naar een voetbalwedstrijd op tv en ondertussen mompelend: 'Wat zeg je, mijn zoon? Drie centimeter kleiner? Nog steeds? Sjonge jonge. En dan te bedenken dat die van jou al twee centimeter kleiner is dan de mijne.' Vervolgens zou pa een harde scheet laten ter afsluiting van zijn overpeinzing. Zo werden gesprekken thuis wel vaker afgerond.

Die bewuste dag op Schiphol straalden de ogen van die ouwe een zekere teleurstelling uit. Tijdens de adoptieprocedure was hij regelmatig over de Vietnamoorlog begonnen. 'Ze zaten in holen onder de grond, als beesten. In holen onder de grond.' Nu zag ik hem denken: hoe kan het dat de zoon van een zeer potente man, uit een nóg potenter geslacht, zwak zaad heeft? En zo'n kleine penis?

Dit soort zaken gaat uiteraard volledig langs vrouwen heen. Mijn eigen vrouw, haar zus en onze moeders stonden te stralen en te zwijmelen. Zij dachten geen moment aan mijn zaad. Claire, mijn vrouw, lachte om de zoveel minuten lichtelijk hysterisch, terwijl mijn schoonmoeder met een afwezige glimlach over het hoofd van een enorme knuffelbeer aaide. Het vliegtuig was geland en we stonden ons te verdringen achter de hekjes bij aankomsthal 3.

'Nou, de Chinezen waren zeker in de aanbieding,' zei mijn broer toen de eerste passagiers van de vlucht uit Hanoi langsliepen.

Zijn vrouw gaf hem een por in zijn zij. Ik hoorde hen grinniken.

Echt lang zal het niet geduurd hebben, hoogstens tien minuten, voordat Lilly verscheen. De vrouw van het adoptiebu-

reau, met wie we honderdduizend gesprekken hadden gevoerd over hoe leuk en geschikt wij wel niet zouden zijn als ouders, droeg ons meisje op de arm. Gedurende die gesprekken had ik de adoptievrouw gehaat. Ze was zo'n figuur met kort rood haar, kekke oorbellen uit de Wereldwinkel en een passie voor mensen.

Claire knee kort in mijn hand en pakte Lilly van dat mens aan. Het kleine meisje huilde niet, lachte niet. Tussen alle kierende geluidjes door hoorde ik mijn schoonzus in onvervalst Amsterdams schreeuwen: 'Jesper! Kappen nou! Hierrrr met die bal.'

Toen kreeg ik Lilly in mijn armen. Ze rook naar zeep. Met grote zwarte ogen keek ze me aan. Haar handjes drukte ze op mijn wangen. 'Dag kind,' zei ik. Lilly maakte geen geluid en bleef een tijdje naar me kijken. Kort daarna nam mijn vrouw haar weer van me over. Iedereen was gefascineerd.

'Gelukkig lijkt je niet op je vader,' grapte mijn pa om zijn ontroering te verbergen.

Mijn moeder noemde haar een 'echte Aziatische prinses'. Lief bedoeld, maar het sloeg nergens op. Dit exemplaar was een echt afgedankt derdewereldkind. Het kon zo in de reclames met van die magere hummels en een gironummer.

En zo vertrok de hele karavaan naar de auto. Mijn mannelijke bloedverwanten mopperden over de hoge parkeertarieven. Ik droeg de grote knuffelbeer.

In die tijd, begin jaren negentig, werkten Claire en ik nog voor een succesvol actualiteitenprogramma. Vijf dagen per week maakten we een uitzending waar bijna iedereen met een beetje hersenen naar keek. Mijn vrouw wisselde het presentatiewerk af met een omhooggevallen flapdrol die zijn haar verfde. Ik was bureauredacteur, een goede. Als ik mezelf een

slogan mocht geven, zou ik kiezen voor ‘Doortastend & Gedreven’. Een hoop politici heb ik snikkend of tierend aan de telefoon gehad naar aanleiding van een uitzending. Dan kon ik weer met een goed gevoel naar huis. Jarenlang heb ik met plezier zo gewerkt, totdat we wisten dat we Lilly zouden krijgen. Claire vond het tijd voor meer vastigheid. En ik was freelancer. Daarom ging ik een beetje om me heen kijken. Ik was erg kritisch, want ik wilde helemaal geen andere baan. Gelukkig was het moeilijk om een vaste aanstelling te krijgen, waar dan ook. Dus hoopte ik dat ik de dans ontsprong, dat ik bij gebrek aan ‘meer vastigheid’ in mijn oude rol kon blijven. Die hoop verdween door een krantenknipsel dat Claire onder mijn neus duwde. ‘*Almere Actueel* zoekt ervaren verslaggever.’ Mijn hart maakte een sprongetje, maar niet van blijdschap.

‘Ik heb even met de chef gebeld, na het eerste halfjaar kun je eventueel een vaste aanstelling krijgen,’ zei ze stralend.

Ik nam een flinke slok koffie, waarin ik me bijna verslikte. Haar toon beviel me niet. Het was een toon waaruit ik kon opmaken dat er weinig te bespreken viel. Ze had net zo goed kunnen zeggen: ‘Als je niet luistert, ga ik ons huwelijk heroverwegen.’ Toch deed ik een poging tot onderhandeling.

‘Wil je dat ik dáár ga werken? Dan kom ik dit dorp al helemaal niet meer uit.’

Claire zuchtte. ‘Het gaat nu even niet om jou, Hans. Straks zitten we met een kind en één inkomen. Je kunt altijd even gaan praten.’

Weer wilde ik een slok koffie nemen, maar het kopje was leeg. Ze was onverbiddelijk. Ik speurde de krochten van mijn hersenen af op zoek naar scherpe, niet te negeren argumenten. Ze waren niet te vinden, alleen maar lege gangen.

‘Doe nou maar gewoon, misschien vind je het wel leuk.’

Dat leek me sterk.

‘Heel leuk. Lekker naar verjaardagen van honderdjarigen en knikkerkampioenschappen voor gehandicapten. Fijn dat je er alles aan doet om mijn journalistieke carrière tot ultieme hoogtes te brengen.’

Ze drukte het knipseltje in mijn hand en verdween de gang op. ‘Ik ga douchen.’

In haar taal betekende dat: ‘Ik laat je nu even alleen, zodat je kunt nadenken en uiteindelijk de juiste beslissing zult nemen. Namelijk mijn beslissing.’

Uiteindelijk heb ik ruim twintig jaar bij *Almere Actueel* gewerkt. Het begin was vreselijk, daarna ging het wel, toen werd het best leuk, toen werd het weer vreselijk en later weer best oké. Toen ik erachter kwam dat de krant vrijwel onmogelijk van me af kon komen, kreeg ik meer lol in het kabbelende redactieleven. Ik had mijn *guilty little pleasures*. Mijn favoriet was om uitgebreid te schijten op het vrouwentoilet en dan niet door te trekken. In feite kon ik alles doen en laten wat ik wilde, zolang ik de Holocaust maar niet ontkende. Bij wijze van spreken, want ik zou de Holocaust nooit ontkennen. Dat vind ik raar.

De laatste jaren was ik omringd door meisjes van twintig met een paardenstaart, een hippe sjaal en flesjes water. Mijn redding was Jim Stoop, sinds zo’n drie jaar redactiechef. Net dertig. Een man met humor. Hij judoot in zijn vrije tijd en drinkt veel bier zonder ooit echt dronken te worden. De journalistiek was vroeger van dit soort mannen. Nu blijkt de journalistiek een meisjesmodedingetje te zijn. Echt, de vrouwelijke jeugd wordt graag journalist, het liefst in de zin van Bekende Nederlander. Er waren ontelbaar veel stagiaires die allemaal de nieuwe Eva Jinek wilden worden. Of meisjes die met een helm op door de Irakese, Libische, Afghaanse of iedere andere willekeurige woestijn wilden banjeren.

‘Waarom wil je dat dan?’ vroeg ik weleens aan die talentloze tutjes.

‘Omdat ik heel nieuwsgierig ben.’ Dat waren ze allemaal: nieuwsgierig. Naar de nieuwe voorjaarscollectie van de H&M, ja.

‘En ik wil ook graag aan mensen laten zien wat er in de wereld gebeurt, want dat zorgt voor meer begrip en dat is heel belangrijk voor de maatschappij.’ Blablابلابلابلابل!

Ik zei dan altijd dat het de maatschappij geen hol interesseerde. ‘De best bekeken items van het nieuws zijn de voetbaluitslagen en het weerbericht.’

Daar moesten ze dan altijd even over nadenken. Zo had ik genoeg tijd om hun afkeer jegens mij te voeden: ‘Waarschijnlijk eindig je net als ik. Tenminste, als je al een baan vindt.’ De walging op hun gezicht was een waar genot. Het liefst had ik dergelijke gesprekken afgesloten met een boer. Maar dan zou ik te veel op mijn vader gaan lijken.

Jim bezorgde me meer plezier in mijn werk. Hij was een toffe vent, en goed in zijn vak. Daar deed hij verder niet interessant over. Hij kon goed omgaan met de zeiksnorren van bovenaf en met hetzelfde gemak zat hij tussen de debiele voetbalsupporters van FC Omniworld. We mochten elkaar, soms dronken we samen een biertje. Meestal op donderdag, na de politieke markt. Een avond waarop de Almeerse burger kan komen luisteren naar waar de gemeentelijke politiek het zoal over heeft. De enige burgers die daadwerkelijk van die mogelijkheid gebruikmaken, zijn bejaarden en andere mensen zonder belangwekkend en/of sociaal leven. En Jim en ik. Voor ons was het niet alleen beroepsmatig, het was amusement van de bovenste plank. Net of je naar een extra lange aflevering van *Jiskefet* zat te kijken. Het schaarse aantal jongeren kon ik alleen herkennen aan hun puistjes, want dat zijn van die types

die op vijftienjarige leeftijd al een pak dragen. Ze spreken over ‘maatschappelijk draagvlak’ en ‘prangende kwesties’. Het zijn jongens waarvan meisjes liever niet hebben dat ze naakt op hen liggen. Jim kon met een gladgestreken gezicht tegen die gastjes zeggen: ‘Klinkt goed, hoor, maar weet je moeder wel dat je een pak aan hebt?’

Helemaal niet erg om in die omstandigheid een avondje door te werken. Bovendien miste ik dan meteen het achtuurjournaal, dat mijn vrouw inmiddels presenteert. Elke avond. Wat een carrière, wat een succes.

Je zou denken dat Claires succes afstraalde op mij. Zo werkt dat immers vaak. Vrouwen worden een stuk aantrekkelijker als hun man een goede voetballer is. Sommige mannen worden aantrekkelijker als hun vrouw een topmodel is. Of was. Dat maakt niet uit, die status hou je. Voor mij gold dat niet, terwijl mijn vrouw met recht een lekker wijf mag worden genoemd.

‘Nooit hoeven baren, hè?’ verklaarden andere vrouwen ja-loers. Lelijke vrouwen. Claire was zelfs na tien keer baren nog mooi geweest met haar volle bruine krullen, kaarsrechte gebit en intellectuele uitstraling. Helaas werkte dit allemaal niet in mijn voordeel. Haar succes maakte mij tot een nog grotere loser. Zij hét gezicht van het nationale nieuws, ik een mislukte verslaggever. Ooit zo veelbelovend, nu slechts een kolommenvuller. De Doortastende en Gedreven Hans had dit waarschijnlijk verschrikkelijk gevonden, een nederlaag. De Oudere Hans, Ongeïnteresseerd & Gemakzuchtig, vond het prima dat zijn vrouw veel meer geld verdiende dan hij ooit gedaan had.